

Դանիելի Գիրք — Յոթանասուն թիվը

Հնագույն տախտակներից մինչև ժամանակակից
պատասխանատվություններ. Ուխտի ճանապարհի բացահայտումը

Jeff Pippenger

2024-02-03

Երբ Տերը ուխտի մեջ մտավ հին Իսրայելի հետ, Նա տվեց երկու տախտակներ՝ որպես ուխտային հարաբերության հիմք և խորհրդանիշ: Այդ երկու տախտակները նաև մատնանշում էին հին Իսրայելի պատասխանատվությունը՝ աշխարհին ներկայացնելու այդ երկու տախտակների կենդանի վկայությունը: Երբ Տերը ուխտի մեջ մտավ նոր Իսրայելի հետ, Նա տվեց երկու տախտակներ՝ որպես ուխտային հարաբերության հիմք և խորհրդանիշ: Այդ երկու տախտակները նաև մատնանշում էին նրանց պատասխանատվությունը՝ աշխարհին ներկայացնելու բոլոր չորս տախտակների կենդանի վկայությունը:

Երկու տախտակները տրվեցին բառացի հին Իսրայելին անմիջապես այն բանից հետո, երբ Աստված ազատեց նրանց Եգիպտոսի գերության բառացի ստրկությունից և նրանց անցկացրեց Կարմիր ծովի անցման հիասթափության միջով: Ժամանակաշրջանը, որի ընթացքում բառացի հին Իսրայելը գտնվում էր գերության մեջ, մարգարեության մեջ հատուկ կերպով որոշված էր որպես չորս հարյուր երեսուն տարի, և գերության մեջ գտնվելով՝ բառացի հին Իսրայելը մոռացավ և դադարեց պահել յոթերորդ օրվա շաբաթը:

Երկու տախտակները տրվեցին հոգևոր արդի Իսրայելին հենց այն բանից հետո, երբ Աստված նրանց ազատեց կաթոլիկ գերության հոգևոր ստրկությունից և անցկացրեց 1844 թվականի մեծ հիասթափության միջով: Ժամանակահատվածը, որի ընթացքում հոգևոր արդի Իսրայելը գերության մեջ էր, մարգարեության մեջ առանձնապես նշված էր որպես հազար երկու հարյուր վաթսուն տարի, և գերության մեջ գտնվելով՝ հոգևոր արդի Իսրայելը մոռացավ և դադարեց պահել յոթերորդ օրվա շաբաթը:

Նույն այն պատմական պահին, երբ Աստված Մովսեսին տվեց երկու տախտակները՝ հին Իսրայելին տանելու համար, նրա եղբայր Ահարոնը պատրաստում էր հորթի ոսկե կուռքը: Տասը պատվիրանների երկու տախտակները վկայում են, որ Աստված նախանձախնդիր Աստված է, և Նրա նախանձախնդրությունը հատկապես դրսևորվում է կռապաշտության դեմ, իսկ երբ Մովսեսն իջնում էր լեռից, հին Իսրայելը մերկապարանոց պարում էր մի ոսկե կուռքի շուրջ, որն արտադրվել էր հենց նրա կողմից, ով ընտրվել էր որպես Աստծո խոսնակ:

Եվ Մովսեսը Ահարոնին պատմեց Տիրոջ բոլոր խոսքերը, որ Նրան ուղարկել էր, և բոլոր նշանները, որ պատվիրել էր նրան: Եվ Մովսեսն ու Ահարոնը գնացին և հավաքեցին Իսրայելի որդիների բոլոր ծերերին: Եվ Ահարոնը խոսեց բոլոր այն խոսքերը, որ Տերը ասել էր Մովսեսին, և նշանները կատարեց ժողովրդի աչքի առաջ:

Ելք 4:28–30.

Ուխտի պատմության ընթացքում, երբ տրվեցին ուխտի երկու տախտակները, հին Իսրայելին առաջնորդած մարգարեի եղբայրը նախանձի պատկերի ապստամբության առաջնորդն էր: Ուխտի պատմության ընթացքում, երբ տրվեցին ուխտի երկու տախտակները, ժամանակակից Իսրայելին առաջնորդած մարգարետուհու ամուսինը 1863 թվականի ապստամբության առաջնորդն էր, և 1863 թվականը նշում է ադվենտիզմի առաջին սերունդը՝ որպես նախանձի պատկեր ներկայացված, որ դրված էր զոհասեղանի դարպասի մուտքի մոտ:

Եվ նա ինձ ասաց. «Մարդո՛ւ որդի, այժմ աչքերդ բարձրացրու դեպի հյուսիսի ճանապարհը»: Եվ ես իմ աչքերը բարձրացրի դեպի հյուսիսի ճանապարհը, և ահա զոհասեղանի դարպասի հյուսիսային կողմում, մուտքի մոտ, խանդի այս պատկերը: Եզեկիել 8:5.

«զոհասեղանը» Քրիստոսի խորհրդանիշն է:

«Մենք սուրբը և սովորականը խառնելու վտանգի մեջ ենք: Աստծուց եկող սուրբ կրակը պետք է գործածվի մեր ջանքերում: Ճշմարիտ զոհասեղանը Քրիստոսն է, ճշմարիտ կրակը՝ Սուրբ Հոգին: Սա է մեր ներշնչումը: Միայն այն դեպքում, երբ Սուրբ Հոգին առաջնորդում և ուղղորդում է մարդուն, նա ապահով խորհրդատու է: Եթե մենք շեղվենք Աստծուց և Նրա ընտրյալներից՝ խորհրդատվություն խնդրելու օտար զոհասեղանների մոտ, մեզ պատասխան կտրվի մեր գործերի համաձայն»:
Selected Messages, գիրք 3, 300.

«Դուռը» եկեղեցին է:

«Խոնարհ, հավատացող հոգու համար երկրի վրա գտնվող Աստծու տունը երկնքի դուռն է: Գովաբանության երգը, աղոթքը, Քրիստոսի ներկայացուցիչների կողմից ասված խոսքերը Աստծու սահմանած միջոցներն են՝ մի ժողովուրդ պատրաստելու վերին եկեղեցու համար, այն ավելի վեհ պաշտամունքի համար, որի մեջ չի կարող մտնել ոչինչ պղծող»:
Վկայություններ, հատոր 5, 491:

1863 թվականին Լաոդիկեական ադվենտիզմը դարձավ իրավաբանորեն գրանցված եկեղեցի և դադարեց լինել շարժում: Այդ պահին նրանք «մտան» եկեղեցու պատմության մեջ: 1863 թվականին Քրիստոսի եկեղեցին մտավ իրավական միության մեջ Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների կառավարության հետ: Այդ տարում նրանք նաև ներմուծեցին կեղծ մի աղյուսակ՝ փոխարինելու համար Ամբակումի երկու սուրբ տախտակները: Հենց որ երկրորդ տախտակը պատրաստվեց, մարգարեական պատմության տեսակետից նրանք, ովքեր նախատիպված էին Ահարոնով, պատրաստում էին կեղծ պատկեր:

Երկրորդ պատվիրանը կռապաշտության և պատկերների երկրպագության դեմ ուղղված ամենամասնավոր նախազգուշացումն է: Այնտեղ է նաև, որ Աստված հայտնում է Իր բնավորությունը՝ որպես նախանձախնդիր Աստված: Այնտեղ է նաև, որ Նա սահմանում է այն սկզբունքը, ըստ որի՝ ամբարիշտների վրա դատաստանը պահում

է մինչև երրորդ և չորրորդ սերունդները: Տասը պատվիրանները Քրիստոսի բնավորության արտագրությունն են:

«Քրիստոսին մերժելու համար, իր բոլոր հաջորդած հետևանքներով հանդերձ, նրանք էին պատասխանատու: Ազգի մեղքն ու ազգի կործանումը պայմանավորված էին կրոնական առաջնորդներով:»

«Մեր օրերում նույն ազդեցությունները չե՞ն գործում: Տիրոջ այգու մշակներից շատերը չե՞ն ընթանում հրեա առաջնորդների հետքերով: Կրոնական ուսուցիչները մարդկանց չե՞ն շեղում Աստծո խոսքի հստակ պահանջներից: Փոխանակ նրանց դաստիարակելու Աստծո օրենքին հնազանդվելու մեջ, չե՞ն դաստիարակում նրանց հանցանք գործելու մեջ: Եկեղեցիների շատ ամբիոններից ժողովրդին սովորեցվում է, թե Աստծո օրենքը պարտադիր չէ նրանց համար: Մարդկային ավանդությունները, կարգադրություններն ու սովորությունները բարձրացվում են: Աստծո պարզևստեղծ սնուցվում են հպարտությունն ու ինքնագոհությունը, մինչդեռ Աստծո պահանջներն անտեսվում են:»

«Աստծո օրենքը մի կողմ դնելով՝ մարդիկ չեն գիտակցում, թե ինչ են անում: Աստծո օրենքը Նրա բնավորության արտապատկերումն է: Այն մարմնավորում է Նրա արքայության սկզբունքները: Ով հրաժարվում է ընդունել այս սկզբունքները, իրեն դնում է այն հունից դուրս, որով հոսում են Աստծո օրհնությունները»: Քրիստոսի առակները, 305:

Քրիստոսի բնավորությունը Նրա պատկերն է, և դրա մեջ ներառված է նաև այն, որ Նա նախանձախնդիր Աստված է: Աստծո նախանձախնդրությունը դրսևորվեց Քրիստոսի մեջ, երբ Նա երկու անգամ մաքրեց տաճարը: Տաճարի առաջին մաքրագործության ժամանակ գործին ակնհայտ էր, որ աշակերտներն այնուհետև առաջնորդվեցին հիշելու, որ Գրքերը վկայում էին Աստծո նախանձախնդրության մասին:

Եվ հրեաների Ջատիկը մոտ էր, և Հիսուսը ելավ Երուսաղեմ: Եվ տաճարում գտավ նրանց, որ եզներ, ոչխարներ և աղավնիներ էին վաճառում, և դրամափոխներին՝ նստած: Եվ փոքր պարաններից մտրակ շինելով՝ բոլորին տաճարից դուրս հանեց, նաև ոչխարներին ու եզներին, և դրամափոխների փողերը թափեց, և սեղանները շուր տվեց: Եվ աղավնի վաճառողներին ասաց. «Այս բաները այստեղից վերցրե՛ք. իմ Հոր տունը վաճառատուն մի՛ դարձրեք»: Եվ Նրա աշակերտները հիշեցին, թե գրված է. «Քո տան նախանձախնդրությունը ինձ խժոեց»: Հովհաննես 2:13–17.

Սուրբ Գրություններում թե՛ երբայերենում, թե՛ հունարենում «նախանձախնդիր» բառը նաև «խանդոտ» բառն է: Դրանք նույն բառն են: Երբ Քրիստոսը մաքրեց տաճարը, Նա դրսևորում էր Աստծո խանդը, որն Աստծո բնավորության այն հատկությունն է, որ նույնացվում է երկրորդ պատվիրանում, և որն առանձնապես դրսևորվում է կռապաշտության դեմ: Երբ Մովսեսը երկու տախտակներով իջավ լեռից և հասկացավ, թե ինչ էր արել Ահարոնը և ինչ էր անում ժողովուրդը, նա կոտրեց երկու տախտակները: Երկու տախտակները խանդի ճշմարիտ պատկերն էին, որովհետև դրանք մարմնավոր ներկայացումներ էին, որոնք նույնացնում էին Աստծուն որպես խանդոտ Աստված: Երբ Մովսեսը կոտրեց երկու տախտակները, նա դրսևորում էր հենց այն խանդը, որը

նույնացվում է երկրորդ պատվիրանում:

Եվ Մովսեսը դարձավ ու իջավ լեռից, և վկայության երկու տախտակները նրա ձեռքում էին. տախտակները գրված էին իրենց երկու կողմերի վրա՝ այս կողմից և այն կողմից գրված էին դրանք: Եվ տախտակները Աստծու գործն էին, և գիրը Աստծու գիրն էր՝ փորագրված տախտակների վրա: Եվ երբ Հեսուն լսեց ժողովրդի աղմուկը՝ նրանց աղաղակելու ժամանակ, ասաց Մովսեսին. «Ռազմի աղմուկ է բանակում»: Եվ նա ասաց. «Սա ոչ հաղթության համար աղաղակողների ձայնն է, ոչ էլ պարտվածների ճիչի ձայնը, այլ ես լսում եմ երգողների ձայնը»: Եվ եղավ, երբ նա մոտեցավ բանակին, որ տեսավ հորթն ու պարերը. և Մովսեսի բարկությունը բորբոքվեց, և նա տախտակները նետեց իր ձեռքից ու կոտրեց դրանք լեռան ստորոտում: Ելք 32:15–19.

Երկու տախտակները Աստծո բնավորության վկայությունն էին: Աստծո բնավորությունն այն պատկերն է, որ պիտի ձևավորվի մարդկանց մեջ Քրիստոսի արդարության միջոցով: Երկու տախտակները խանդի ճշմարիտ պատկերն են, իսկ Ահարոնը խանդի կեղծ պատկեր էր ստեղծել հենց այն ժամանակ, երբ խանդի ճշմարիտ պատկերը տրվում էր հին Իսրայելին: Նրանք, որոնց ներսում Քրիստոսը ձևավորված է, ունեն Նրա պատկերը և Նրա արդարության հանդերձը, մինչդեռ Ահարոնի տոնակատարները մերկ պարում էին, որովհետև նրանք լաոդիկեցիներ էին: Լաոդիկեցիները «թշվառ են, և ողորմելի, և աղքատ, և կույր, և մերկ»:

Եվ երբ Մովսեսը տեսավ, որ ժողովուրդը մերկացել էր, (քանզի Ահարոնը նրանց մերկացրել էր՝ նրանց ամոթը նրանց թշնամիների առաջ դարձնելով): Ելք 32:25:

1856 թվականին, կեղծ աղյուսակի կազմվելուց յոթ տարի առաջ, թե՛ Ջեյմսը, թե՛ Էլեն Ուայթը ցույց տվեցին, որ շարժումն անցել էր Լաոդիկեայի վիճակի մեջ: 1863 թվականին ադվենտիզմը հոգևորապես նույնքան «մերկ» էր, որքան հին Իսրայելը բառացիորեն «մերկ» էր, երբ նրանք պարում էին նախանձի կեղծ պատկերի շուրջը: Այն կեղծ պատկերը, որ Ահարոնը պատրաստել էր, ոսկուց շինված կուռք էր, սակայն այն հորթի պատկեր էր, իսկ հորթը գազան է: Այն գազանի պատկեր էր, և նաև՝ գազանին նվիրված պատկեր: Ոսկե հորթը գազանի պատկեր էր, սակայն այն նաև նվիրված էր այն աստվածներին, որոնց մասին Ահարոնը անիրավաբար հայտարարեց, թե իբր նրանք էին Իսրայելին ազատել եգիպտական գերությունից:

Եվ նա առավ դա նրանց ձեռքից, և փորագրության գործիքով ձևավորեց այն՝ ձուլածո հորթ պատրաստելով. և նրանք ասացին. «Մրանք են քո աստվածները, ո՛վ Իսրայել, որոնք քեզ դուրս բերեցին Եգիպտոսի երկրից»: Եվ երբ Ահարոնը տեսավ դա, նրա առաջ գոհասեղան շինեց. և Ահարոնը հոչակեց՝ ասելով. «Վաղը տոն է Տիրոջը»: Եվ նրանք առավոտյան վաղ վեր կացան հաջորդ օրը, մատուցեցին ողջակեզներ և բերեցին խաղաղության գոհեր. և ժողովուրդը նստեց՝ ուտելու և խմելու, ապա վեր կացավ՝ զվարճանալու: Ելք 32:4–6:

Ոսկե հորթը գազանի պատկեր էր, սակայն նվիրված էր սուտ աստվածներին, և այսպիսով նաև գազանին մատուցվող պատկեր էր (ընծա): Պատկերը շինված էր

ոսկուց, որը Բաբելոնի խորհրդանիշն է, և այն հորթ էր, որը սրբարանի ծառայության մեջ ընծայի բարձրագույն ձևն է: Այն նվիրված էր Եգիպտոսի աստվածներին: Խորհրդավոր Բաբելոնը (քանի որ բոլոր մարգարեական վկայությունները նույնացնում են աշխարհի վախճանը) բաղկացած է մի կնոջից, որ հեծած է գազանի վրա: Այն գազանը, որի վրա կինը հեծած է, Միավորված ազգերի կազմակերպությունն է (տասը թագավորները), և վիշապի, աթեիզմի և Եգիպտոսի խորհրդանիշն է: Կինն ինքը Աստծո ճշմարիտ եկեղեցու կեղծօրինակն է: Ոսկե հորթը, որ Ահարոնը նվիրեց Եգիպտոսի աստվածներին, նախապատկերում էր Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի մեծ պոռնիկին, որը Բաբելոնն է (ոսկի), հեծած գազանի վրա (Եգիպտոս), և կեղծ եկեղեցի (հորթ):

Միևնույն ժամանակ Ահարոնը կառուցեց մի զոհասեղան, որը, ինչպես հենց նոր սահմանվեց, ներկայացնում է Քրիստոսին՝ ճշմարիտ զոհասեղանին: Այնուհետև նա հաստատեց երկրպագության կեղծ մի համակարգ, որովհետև հաջորդ օրվա համար Տիրոջը տոն հռչակեց: Ահարոնի ոսկե հորթը գազանի «պատկեր» էր՝ և՛ «գազանի», և՛ «գազանին», և այն կանգնեցվեց կեղծ Քրիստոսի «առջև», և մի օր առանձնացվեց՝ նրա կեղծ երկրպագության համակարգը տոնելու համար:

Միացյալ Նահանգներն այն իշխանությունն է, որ կանգնեցնում է գազանին պատկերը, ապա հարկադրում է աշխարհին հետևել իր օրինակին: Միացյալ Նահանգներն ունի գորություն՝ այդ երկրպագության համակարգը պարտադրելու աշխարհին, և դա անում է գազանի առաջ՝ «նրա առջև»:

Եվ ես տեսա մեկ այլ գազան, որ ելնում էր երկրից. և նա ուներ երկու եղջյուր՝ գառան նման, և խոսում էր վիշապի պես: Եվ նա նրա առաջ գործադրում է առաջին գազանի ամբողջ իշխանությունը և պատճառ է դնում, որ երկիրը և նրա մեջ բնակվողները երկրպագեն առաջին գազանին, որի մահացու վերքը բժշկվեց: Հայտնություն 13:11, 12.

Մեղքի մարդը, որը պապությունն է, Հայտնություն տասներեքի ծովային գազանն է: Երբ Միացյալ Նահանգները խոսի վիշապի պես՝ շուտով եկող կիրականօրյա օրերի ժամանակ, այն այդժամ կսկսի աշխարհին հարկադրել, որ իր «առաջ» կանգնեցնի գազանի պատկերը: Միացյալ Նահանգների (երկրային գազանի) առաջ եղող գազանը պապությունն է (ծովային գազանը): Պապությունը կեղծ Քրիստոս է, իսկ Ահարոնը կանգնեցրել էր իր ոսկե պատկերը կեղծ Քրիստոսի առաջ, որովհետև Քրիստոսը ճշմարիտ զոհասեղանն է: Այնուհետև Ահարոնը հաստատեց երկրպագության մի կեղծ համակարգ, ինչպես ներկայացված է այն տոնական օրվա հռչակմամբ, որ պետք է տեղի ունենար հաջորդ օրը: Միացյալ Նահանգները նույնպես պարտադրում է երկրպագության մի կեղծ համակարգ, և այն ևս կապված է երկրպագության կեղծ օրվա հետ:

Երբ Մովսեսը լեռից իջավ, վիճաբանությունը ճշմարիտ և կեղծ խանդի պատկերի միջև էր՝ Քրիստոսի պատկերի կամ Սատանայի պատկերի: Կեղծիքը բաղկացած էր կեղծ Քրիստոսից (զոհասեղանը), կեղծ փորձառությունից (Լաոդիկեացի), երկրպագության

կեղծ օրից («վաղը Տիրոջ տոն է»): Ոսկե հորթի ապստամբությունը ներկայացնում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի ապստամբությունը, սակայն այն նաև ներկայացնում է Լատդիկեական ադվենտիզմի ապստամբությունը 1863 թվականին:

1863 թվականին ներմուծվեց կեղծ սեղան՝ ծածկելու համար Միլլերի երազի գոհարները, ինչպես ներկայացված էին Ամբակումի երկու սեղանների վրա: Այդ երկու սեղանները նախապատկերվել էին այն երկու սեղաններով, որոնք Մովսեսը լեռան վրա ստացավ: 1863 թվականին իրավական կապ հաստատվեց Միացյալ Նահանգների կառավարության հետ՝ դրանով իսկ ավարտելով միլլերական շարժումը և իրավաբանորեն գրանցելով լատդիկեական շարժումը որպես Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցի: Այդ հարաբերությունը ներկայացված էր Ահարոնի գազանի պատկերի միջոցով, որը մարգարեորեն սահմանվում է որպես Եկեղեցու և Պետության միավորում, դրանով իսկ նախապատկերելով, որ միլլերականները 1863 թվականին հաստատեցին Եկեղեցի-Պետություն հարաբերություն, և նաև նախապատկերելով Միացյալ Նահանգները մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Ահարոնի մերկ պարի խենթերը, որոնք ներկայացնում են Լատդիկիայի կեղծ փորձառությունը, ճիշտ այնպիսին էին, ինչպիսին Միլլերական շարժումն էր դարձել 1856 թվականին: Ահարոնի պարի խենթերով ներկայացված հոգևոր փորձառությունը հակադրված էր Մովսեսի փորձառությանը, որը դրսևորում էր Աստծու բնավորության խանդը կռապաշտության հանդեպ: Մարգարեության մեջ «պարը» խաբեության խորհրդանիշ է, և Ահարոնի պարի խենթերը նաև ներկայացնում էին այն խաբեությունը, որ առաջ է բերվում Միացյալ Նահանգների կողմից, երբ այն աշխարհին ստիպում է «պարել» Նաբուգոդոնոսորի նվագախմբի տակ, մինչ Տյուրոսի պոռնիկը երգում է իր երգերը:

1863 թվականին Լատդիկեական Միլլերիական շարժումը անցում կատարեց դեպի իրավաբանորեն գրանցված Լատդիկեական Յոթերորդ օրվա Ադվենտիստ եկեղեցին: Ինչպես նշվել է նախորդ հոդվածներում, 1863 թվականին Երիքովը վերաշինվեց, քանի որ Երիքովը Լատդիկեայի շքեղության խորհրդանիշն է և ծառայում է որպես Երուսաղեմ քաղաքի կեղծօրինակ: 1863 թվականին կեղծ մարգարեական գծապատկերի ներմուծումը ներկայացնում էր Ահարոնի, ոսկե հորթի և պարող հիմարների պատմության կրկնությունը: Կարմիր ծովի փրկության պատմությունը Քույր Ուայթի կողմից բազմիցս օգտագործվել է վաղ ադվենտականության պատմությունը պատկերավորելու համար, և այս կիրառությունը կատարելապես համընկնում է Մովսեսի և Ահարոնի պատմության հետ՝ նախանձի պատկերի շուրջ եղած հակամարտության մեջ:

1863 թվականին Լատդիկեական ադվենտիզմի առաջին սերունդը սկսվեց, երբ խանդի պատկերը դրվեց դարպասում (եկեղեցում), որը գոհասեղանի (Քրիստոսի) առաջ էր: Այնուհետև այդ առաջին սերունդը «մտավ» պղծությունների սաստկացող պատմության մեջ:

Եվ նա ասաց ինձ. «Մարդո՛ւ որդի, այժմ աչքերդ բարձրացրո՛ւ դեպի հյուսիս տանող ճանապարհը»: Եվ ես բարձրացրի իմ աչքերը դեպի հյուսիս տանող ճանապարհը, և ահա գոհասեղանի դռան հյուսիսային կողմում, մուտքի մոտ, խանդի այս պատկերը: Եզեկիել 8:5:

Մենք կշարունակենք այս նկատառումները հաջորդ հոդվածում:

«Ի՞նչ է մեր վիճակը այս ահեղ և հանդիսավոր ժամանակում: Ավա՛դ, ի՛նչ հպարտություն է տիրում եկեղեցում, ի՛նչ կեղծավորություն, ի՛նչ խաբեություն, ի՛նչ սեր հագուստի, թեթևամտության և զվարճության հանդեպ, ի՛նչ ձգտում՝ գերակայության: Այս բոլոր մեղքերը մթագնել են միտքը, այնպես որ հավիտենական բաները չեն զանազանվել: Մի՞ թե չենք քննի Գրքերը, որպեսզի իմանանք, թե որտեղ ենք գտնվում այս աշխարհի պատմության մեջ: Մի՞ թե խելամիտ չենք դառնա այն գործի վերաբերյալ, որ այս ժամանակ մեզ համար կատարվում է, և այն դիրքի, որ մենք՝ որպես մեղավորներ, պիտի զբաղեցնենք, մինչ այս քավության գործը շարունակվում է: Եթե որևէ հոգածություն ունենք մեր անձերի փրկության նկատմամբ, պիտի վճռական փոփոխություն կատարենք: Պիտի որոնենք Տիրոջը ճշմարիտ ապաշխարությամբ. պիտի հոգու խորին փշրվածությամբ խոստովանենք մեր մեղքերը, որպեսզի դրանք ջնջվեն:»

«Մենք այլևս չպետք է մնանք կախարդված հողի վրա: Մենք արագորեն մոտենում ենք մեր փորձառության ժամանակի ավարտին: Թող ամեն մի անձ իրեն հարց տա. Ինչպե՞ս եմ ես կանգնած Աստծո առաջ: Մենք չգիտենք, թե որքան շուտ մեր անունները կարող են բարձրանալ Քրիստոսի շուրթերին, և մեր գործերը վերջնականապես վճռվել: Օ՛հ, ի՛նչ պիտի լինեն այդ վճիռները: Արդյո՞ք մենք պիտի հաշվենք արդարների հետ, թե՞ պիտի դասվենք ամբարիշտների շարքը:»

«Թող եկեղեցին վեր կենա և Աստծո առաջ ապաշխարի իր ետդարձներից: Թող պահապանները արթնանան և փողին հստակ ձայն տան: Սա որոշակի նախագուշացում է, որ մենք պետք է հոչակենք: Աստված պատվիրում է Իր ծառաներին. «Բարձրաձայն աղաղակիր, մի՛ խնայիր, բարձրացրու քո ձայնը փողի պես, և ցույց տուր Իմ ժողովրդին նրանց հանցանքը, և Հակոբի տանը՝ նրանց մեղքերը» (Եսայիա 58:1): Ժողովրդի ուշադրությունը պետք է գրավել. եթե դա հնարավոր չլինի անել, ամեն ջանք անօգուտ է. թեկուզ երկնքից մի հրեշտակ իջներ և նրանց խոսեր, նրա խոսքերը ավելի օգտակար չեին լինի, քան եթե նա խոսեր մահվան սառը ականջին»:

«Եկեղեցին պետք է արթնանա գործի: Աստծո Հոգին երբեք չի կարող գալ, մինչև որ նա չպատրաստի ճանապարհը: Պետք է լինի սրտի լրջագույն քննություն: Պետք է լինի միաբան, հարատև աղոթք, և հավատքով՝ Աստծո խոստումների յուրացում: Պետք է լինի ոչ թե մարմինը քուրձով հագցնելը, ինչպես հին ժամանակներում, այլ հոգու խոր խոնարհեցում: Մենք չունենք ինքնագոհության և ինքնամեծարման նույնիսկ առաջին իսկ պատճառը: Մենք պետք է խոնարհեցնենք մեզ Աստծո զորավոր ձեռքի տակ: Նա կհայտնվի՝ մխիթարելու և օրհնելու ճշմարիտ որոնողներին»: Selected Messages, գիրք 1, 125, 126.